

“Αγιοι Κολλυβάδες2

άρχης και μέχρι τέλους κήρυξαν και παρέδωσαν, εκείνα τὰ ὅποια παρέλαβαν ἀπὸ τοὺς προγενεστέρους Θεοφόρους Ἁγίους καὶ ἀπὸ τίς Ἁγίες Οἰκουμενικές, Πανορθόδοξες καὶ Τοπικές Συνόδους, ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ τὸν Ἴδιον τὸν Κύριόν μας καὶ θεμελιωτὴν τῆς Ἐκκλησίας μας Ἰησοῦν Χριστόν.

"Στοιχοῦμεν", λοιπόν, "ἐπόμενοι τῷ συνῶλῳ, τῆ ἀρχαιότητι, τῆ συμφωνίᾳ".

Αὐτὸ εἶναι τὸ κριτήριον τοῦ Καθολικοῦ Δόγματος καὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ βιώματος τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι πᾶν ὅ,τι, πάντοτε καὶ ὑπὸ πάντων ἐπιστεύθη καὶ συμφωνεῖ "ἐπόμενον τῷ συνῶλῳ, τῆ ἀρχαιότητι καὶ τῆ συμφωνίᾳ."

Ἄς ρωτήσουμε τώρα τοὺς Νεοημερολογίτες:

Ποιὸ ἑορτολόγιον ἀνταποκρίνεται στὸ κριτήριον τοῦ καθολικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βιώματος; Τὸ Πάτριον ἢ τὸ Νέον;

Ποιά λειτουργικὴ τάξις νηστείας καὶ λατρείας ἀνταποκρίνεται στίς ἀπαιτήσεις αὐτοῦ τοῦ κριτηρίου; Ἡ καινοτομία τῶν Νεοημερολογιτῶν ἢ ἡ Πατροπαράδοτη τάξις τῶν Ἁγίων Πατέρων τοῦ κοινου Πατρώου Ἑορτολογίου;

Ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ νοεῖται μόνον μέσα στὴν πιστότητα τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως. Ἡ ἀποδοχὴ τῆς Ἀποστολικῆς Παρακαταθήκης τῆς Πίστεως καὶ ἡ τήρησις τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως σὲ ὅλη τὴν πληρότητα τῆς εἶναι τὸ πρωταρχικόν ἔργο καὶ ἡ ἀποστολὴ τῶν διαδόχων τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Στὸ ἀδιαχώριστο τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καὶ τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως θρίσκειται ἡ πληρότητα τῆς Πεντηκοστῆς.

Καὶ οἱ σχισματικοὶ ἱεράρχες εἶναι φυσικὸ ὅτι δὲν μποροῦν νὰ ἐνεργοῦν ὑπὲρ καὶ ἐξ ὀνόματος τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι μόνον ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Σχισματικοὶ καὶ αἰρετικοὶ εἶναι οἱ ἱεράρχες πού εἰσήγαγαν καὶ ἀκολουθοῦν τὴν Νεοημερολογιακὴ καινοτομία, τὸν Οἰκουμενισμό, τὴν μετὰ τῶν αἰρετικῶν Φράγκων καὶ Μονοφυσιτῶν συνιερουργίαν, πού συναγελάζονται καὶ συμπροσεύχονται στίς διάφορες οἰκουμενιστικὲς καὶ πανθηρσκειακὲς ἐκδηλώσεις ἀκόμη καὶ μετὰ εἰδωλολατρῶν, μάγων, σαμανιστῶν, Μωαμεθανῶν καὶ Ἑβραίων! Πότε ὅλα αὐτὰ ἀπετέλεσαν μέρος τῆς "ὅλης ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας"; (Ἱεροθέου Ναυπάκτου: "...ἡ ἀποστολικὴ διαδοχὴ δὲν εἶναι ἀπλῶς μία σειρὰ χειροτονιῶν, ἀλλὰ παράδοση τῆς ὅλης ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας", στὸ Ὁρθόδοξος Ψυχοθεραπεία, τόμ. 1ος, 1995, σελ. 71).

Ποιούς διεδέχθησαν οἱ Νεοημερολο-γίτες στίς καινοτομίες καὶ στὰ ἀνοσιουργήματα αὐτά; Ἀσφαλῶς ὄχι τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Ὁσίους καὶ Θεοφόρους Πατέρες μας.

Καὶ ὁ καθηγητὴς π. Ἰωάννης Ρωμανίδης γράφει: *"Τὸ θεμέλιον τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως καὶ διαδοχῆς δὲν ἦτο αὐτὴ ἡ ἐπίθεσις τῶν χειρῶν, ἀλλὰ ἡ συνοδεύουσα αὐτὴν μετάδοσις ἀπὸ γενεᾶν εἰς γενεᾶν τῆς θεραπείας, τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς θεώσεως"*. (Στὸ Ρωμαῖο ἢ Ρωμοὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἐκδ. Πουρνάρα, σελ. 28-29).

Ποιόν λοιπόν διεδέχθησαν οἱ Νεοημερολογίτες σπὴ διδασκαλία καὶ πρακτικὴ ὅτι ἡ συνιερουργία μετὰ τὸν πάπα (τῶν Βαρθολομαίων, Δημητρίων καὶ Ἀθηνάγορων), ἡ συμπροσευχὴ μετὰ τοὺς Βουδιστῆς, τοὺς Μωαμεθανούς, τοὺς Ἑβραίους, τοὺς μάγους πυρολάτρεις καὶ ὅλο τὸ συνονθύλευμα τοῦ Σατανᾶ, στὴν Ἀσίζη, στὸ Βανκοῦβερ, σπὴν Καμπέρα καὶ σὲ ὅλον τὸν κόσμον καὶ σὲ κάθε εὐκαιρία, ἡ καθημερινὴ μετάδοσις τῶν μυστηρίων ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτες στοὺς αἰρετικούς ἑτεροδόξους, Παπικούς, Μονοφυσίτες καὶ Προτεστάντες, ἀποτελοῦν μέσα "θεραπείας, φωτισμοῦ καὶ θεώσεως";

Εἶναι φανερό ὅτι **τὸ κριτήριον τῆς Καθολικότητος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δόγματος καὶ τοῦ λειτουργικοῦ βιώματος δὲν ἔχει νὰ κάνει τίποτε μετὰ τὸ ὑποκειμενικόν, "ἂν πειράζῃ ἢ δὲν πειράζῃ"** πού τάχα "μόνον διορθώθηκε τὸ ἑορτολόγιο" ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτες καὶ τὴν ὑποκειμενικὴ κρίση τους καὶ δικαιολογία *"ὅτι ἔστω καὶ ἂν γίνονται κάποιες παραβάσεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων"*, μετὰ τίς συμπροσευχῆς μετὰ ἑτεροδόξους καὶ ἀλλοθρήσκους, ἂν μεταδίδονται καὶ *"κάποιες φορές τὰ μυστήρια στοὺς αἰρετικούς δὲν ἔγινε δὰ καὶ κανένα μεγάλο ἔγκλημα πού νὰ δικαιολογεῖ τὴν ἀποτείχιση"*!

Οἱ διακαιολογίες αὐτές εἶναι ἀνυπόστατες:

-Γιατί ἀπλούστατα δὲν πρόκειται γιὰ παράβαση "κάποιων κανόνων", δὲν εἶναι μόνον κανονικὸ τὸ ζήτημα. Εἶναι οὐσιαστικόν. **Εἶναι ζήτημα Πίστεως.** Μολύνεται τὸ ὀρθόδοξο θυσιαστήριον καὶ μεταδίδουν τὸν θανατηφόρο μολυσμὸ καὶ στοὺς πιστούς!

-Γιατί μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπο ἀλλοιώνεται ἡ Ἀποστολικὴ Πίστις καὶ Παράδοσις!

-Γιατί τότε οἱ Νεοημερολογίτες ὡς γνώμονα, κριτήριον καὶ πρόφαση τῶν μεταρρυθμίσεων καὶ τῶν καινοτομιῶν ἔχουν τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ τους.

-Γιατί μετὰ τὴν ἀθέτηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς

“Αγιοι Κολλυβάδες4

δικανική και νομικιστική αντίληψη περί Ἀποστολικῆς διαδοχῆς, κακέκτυπο αντίγραφο τῆς φράγκικης ἀντιλήψεως περί Ἐκκλησίας. (Βλ. Χριστοδούλου Παρασκευαΐδη, Ἱστορική καί κανονική θεώρησις τοῦ παλαιοημερολο-γιτικοῦ ζητήματος κατὰ τε τὴν γένεσιν καί τὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι, Ἀθῆναι 1982, σελ. 345 ἐπ.).

4. Εἶναι ὀρθή ἢ ἀποτείχιση τῶν Ὀρθοδόξων κατὰ τὸν ΙΕ' τῆς ΑΒ' Συνόδου καί τὸν ΛΑ' Ἀποστολικὸν Ἱερὸν Κανόνα; Εἶναι δυνατικὸς ὁ Ἱερὸς Κανὼν ἢ ἐπιβάλλει τὴν ἀποτείχισιν ἀπὸ τούς ἐπ' ἐκκλησίας κηρύσσοντας γυμνῆ τῆ κεφαλῇ αἵρεσιν;

Τί λένε οἱ Ἄγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας καί οἱ μεγάλοι ἐρμηνευτές τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ὁ Ἄγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, οἱ Ζωναράς, Ἀριστηνός, Βαλασαμῶν, Νικόδημος Μίλας;

Κατὰ τὸν Ἄγιον Θεόδωρον τὸν Στουδίτην ὁ καιρὸς τῆς διακοπῆς τῆς κοινωνίας καί τῆς ἀποτείχισεως ἀπὸ τούς αἵρετικούς εἶναι **“Καιρὸς Ὁμολογίας, καιρὸς ἐνστάσεως, καιρὸς ἀθλήσεως, τυχόν καί ἄλλων παθημάτων· ἀλλὰ καί στεφάνων καί δόξης ἐπουρανοῦ”** (Ρ.ῦ. 99, 1013 Β).

Καί κυρίως γιά μᾶς, τούς ἱερεῖς καί ποιμένες, ἰσχύει τὸ τοῦ Μεγάλου Ὁμολογητοῦ: **“ἐάν οἱ ἱερωμένοι ἀπαξ ἀλώθησαν ἀπὸ τὴν αἵρετικὴ κοινωνία, ἔχει ὀρισθεῖ γι' αὐτούς νά ἐμποδίζονται ἀπὸ τὴν ἱερουργία...”** Καί τὸ σημαντικότερο πού ξεκαθαρίζει τὰ πράγματα, ὅτι ὀφείλουν οἱ Ὀρθόδοξοι πρό συνοδικῆς διαγνώμης νά ἀποτειχισθοῦν ἀπὸ τούς κακοδόξους αἵρετικούς, (σήμερον Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενι-στές), εἶναι αὐτὸ πού λέγει ὁ Ἄγιος στή συνέχεια!

“Γιατί πῶς διαφορετικά θά φανῆ ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα σέ ἑκείνους πού πρόδωσαν τὴν ἀλήθεια καί σέ ἑκείνους πού τήμησαν τὸ ἱερατικὸ τους ἀξίωμα; Πῶς γάρ φανεῖ τὸ διάφορον τῶν προδοσάντων τὴν ἀλήθειαν καί μή; Πῶς θά φανῆ ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα σέ ἑκείνους πού ἤθλησαν μέ γενναιότητα καί σέ ἑκείνους πού δέν θέλησαν νά πάθουν οὔτε τὸ παραμικρὸ γιά τὸ καλὸ (γιά τὴν πίστη);” (Ρ.ῦ. 99, 1636-7).

Σύμφωνα μέ τὰ ἀνωτέρω, ἀρκοῦσε τὸ γεγονός ὅτι καταστράφηκε ἡ ἑορτολογικὴ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας μέ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ Ἑορτολογίου καί τὸ σχίσμα πού δημιούργησαν οἱ Νεοημερολογίτες γιά νά

ἀποτειχιστοῦν οἱ πιστοὶ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί.

Τὸ ὅτι σιγά-σιγά ἀποκαλύπτονταν καί οἱ ἄλλες προγραμματισμένες προδοσίαι τῆς οἰκουμενιστικῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1920, αὐτὸ δικαίωσε καί δικαιώνει μέχρι σήμερα, τὴν ἀποτείχισή μας, ἀπὸ τούς αἵρετικούς.

Τὰ πρακτικὰ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου μαρτυροῦν ξεκάθαρα ὅτι ὀφείλουν οἱ πιστοὶ νά ἀποτείχιζονται ἀπὸ τούς κακοδόξους ποιμένες κατ' ἐξοχὴν πρό Συνοδικῆς Διαγνώμης. Καί τότε κηρυσσόταν ἡ εἰκονομαχικὴ αἵρεση, ὅπως σήμερα ἡ αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἢ ὅποια ἀναθεματιζόταν ἀπὸ τούς Ὀρθοδόξους καθημερινά.

Καί σήμερα ἀναθεματίζεται καθημερινά ἀπὸ τούς Ὀρθοδόξους ὁ Νεοημερολογιτικὸς Οἰκουμενισμός. Ἰδιαίτερα καί μεγαλοφώνως ἀναθεματίζεται ὁ Νεοημερολογισμὸς καί ὁ Οἰκουμενισμὸς τὴν Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας στίς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες μας, ὅταν διαβάζεται τὸ Συνοδικὸν τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἔχει ἀναθεματισθεῖ ἐπισήμως καί ἀπὸ τὴν Σύνοδο τῶν Ὀρθοδόξων Ρώσων τῆς Διασπορᾶς τοῦ Ἁγίου Πρωθιεράρχου Φιλαρέτου τὸ 1983 καί ἀπὸ τὴν ἡμετέρα σύνοδο τοῦ Ἁγίου Προέδρου μας Ἀρχιεπισκόπου Χρυσσοστόμου. (Βλ. σχετικὰ καί “Ὀρθόδοξος Μαρτυρία”, ὑπὸ Καλλινίκου Ἱερομονάχου, Ἀγιορείτου, Ἄγιον Ὅρος, 1985, σελ. 69 καί ἰδιαίτερα 80 καί 81).

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας κ. κ. Χρυσόστομος εἶναι ὁ μόνος ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος ἐξελέγη κανονικῶς, ἀπὸ 120 παραρτήματα ἀπὸ ὅλην τὴν Ἑλλάδα καί ἐπικυρώθηκε ἡ χειροτονία του ἀπὸ τὴν Σύνοδο τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων ἐπισκόπων. Ἐξελέγη δηλ. ψήφω κλήρου καί λαοῦ, ὅπως προστάσσουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες. (“Ἔτσι, ὅπως διδάσκει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ· ὅπως σημειώνει καί ὁ Ἄγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἔτσι γίνονταν οἱ χειροτονίες στὴν Ἐκκλησία· καί ὁ Μέγας Πατὴρ Ἀθανάσιος ἔγινε ἐπίσκοπος “ψήφω λαοῦ παντός, οὐ κατὰ τὸν ὑστερον νικήσαντα πονηρόν τρόπον”. (Βλ. σχετικὰ καί Στ. Καραμήτσου, “Αἱ χειροτονίαι...”, σελ. 39 ἐπ. καί τὸ ἡμέτερον “Ἐρευνα στό δίκαιο”, τεῦχος 2, 1999, σελ. 27 ἐπ.).

Προσπαθοῦν οἱ Νεοημερολογίτες ἀκόμη καί σήμερα μετὰ ἀπὸ τόσες ἀποστομωτικὲς ἀπαντήσεις νά παρουσιάσουν τὸν ΙΕ' Ἱερὸν Κανόνα τῆς ΑΒ' Συνόδου ὡς δυνατικὸν **παρὰ τὴν ὁμόφωνη διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων ὅτι ὀφείλουν οἱ**

“Άγιοι Κολλυβάδες 5

‘Ορθόδοξοι νά αποτειχίζονται από τούς ψευδεπισκόπους πού κηρύσσουν αίρεση κυρίως καί κατ’ ἐξοχήν πρό συνοδικῆς διαγνώμης.

Ἡ μετά τήν Οἰκουμενική Συνοδική κατάκριση τῆς αἰρέσεως ἀποτειχίση εἶναι αὐτονόητος!

Ὁ ΙΕ' Ἱερός Κανόνας τῆς ΑΒ' Συνόδου ἐπιβάλλει στούς πιστούς, κληρο καί λαό, τήν ἀμεση διακοπή τῆς κοινωνίας καί τοῦ μνημοσύνου τοῦ δημοσίου καί ἐπ' ἐκκλησίας αἰρετικά κηρύσσοντος προέδρου, εἴτε ἐπίσκοπος εἶναι αὐτός εἴτε ἱερεύς, εἴτε πνευματικός ἡγούμενος, γέροντας.

Ἐρμηνεύοντας τόν ΙΕ' Ἱερό Κανόνα τῆς ΑΒ' Συνόδου ὁ **Ζωναρᾶς** γράφει: “Ἐάν τυχόν ὁ πατριάρχης, ἡ ὁ μητροπολίτης, ἡ ὁ ἐπίσκοπος εἶναι αἰρετικός, καί ὄντας αἰρετικός κηρύσσει τήν αίρεσιν δημοσίᾳ, καί γυμνή τῆ κεφαλῇ, ἀντί νά διδάσκη τήν ἀλήθεια, συνεχῶς καί ἀδιάντροπα μέ θρασύτητα διδάσκει τά αἰρετικά δόγματα, αὐτοί πού ἀποσχίζονται ἀπ’ αὐτόν, ὅποιοι καί ἂν εἶναι, ὄχι μόνον δέν τιμωροῦνται γι’ αὐτό τό λόγο, ἀλλά ἀντιθέτως θά ἀξιωθοῦν κάθε τιμῆς, ἐπειδή χωρίζουν ἀπό τήν κοινωνία τῶν αἰρετικῶν· αὐτό δηλώνει τό ἀποτειχίζοντες (τοῦ κανόνος)· (τό γάρ τεῖχος, τῶν ἐντός αὐτοῦ πρὸς τούς ἐκτός, χωρισμός ἐστίν)· διότι ἀκριβῶς δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπό Ἐπίσκοπον ἀλλά ἀπό ψευδεπίσκοπον καί ψευδοδιδάσκαλον· οὔτε σχίσμα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἔκαναν, ἀλλά μάλλον ἀπήλλαξαν τήν Ἐκκλησίαν ἀπό σχίσματα, ὅσον ἦταν δυνατόν ἀπό τήν πλευρά τους”.

Τά ἴδια γράφει καί ὁ **Βαλασαμῶν**: “Ἐάν κάποιος χωρισθῆ ἀπό τόν ἐπίσκοπόν του, τόν μητροπολίτην του ἢ τόν πατριάρχην του, **ὄχι λόγῳ κάποιου προσωπικοῦ ἁμαρτήματος του ἀλλά λόγῳ αἰρέσεως**, ἐπειδή ἐκεῖνος διδάσκει ἐπ’ ἐκκλησίας ἀνερρυθριάστως κάποια διδάγματα ξένα τοῦ ὀρθοῦ δόγματος, **καί πρὶν ἀκόμη ὑπάρξει τελεσίδικη καταδικαστική ἀπόφασις γιά τόν αἰρετικόν**, καί πολύ περισσότερο μετά τήν διάγνωσιν, ἐάν ἀποτειχισθῆ, δηλαδή χωρίση ἀπό τήν κοινωνία τοῦ ἐπισκόπου του, ὄχι μόνον δέν θά τιμωρηθῆ, ἀλλά καί θά τιμηθῆ ὡς ὀρθόδοξος· **διότι ἀκριβῶς δέν ἀποσχίσθηκε ἀπό Ἐπίσκοπον, ἀλλά ἀπό ψευδεπίσκοπον καί ψευδοδιδάσκαλον· καί αὐτό τό ὅποιο κάνει εἶναι ἀξιο ἐπαίνου, διότι δέν τέμνει τήν Ἐκκλησίαν, ἀλλά μάλλον τήν ἐνώνει καί τήν ἀπαλλάσσει ἀπό τό σχίσμα”.**

Ὁ δέ Ἄριστηνός τονίζει: “Ἐάν μερικοὶ ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τόν κηρύσσοντα αίρεσιν, (ἐπίσκοπον κλπ.), πού ἔχει καταδικασθῆ ἀπό σύνοδον ἢ ἀπό τούς ἁγίους Πατέρες καί ὄχι γιά κάποιο προσωπικό ἐγκλημα, εἶναι ἀξιο κάθε τιμῆς καί ἀποδοχῆς ὡς ὀρθόδοξοι”. (Ράλλη-Ποτλῆ "Σύνταγμα Ἱερῶν Κανόνων", τόμ. Β' σελ. 694).

Ὁ “Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης, ἐρμηνεύει τόν σχετικόν Ἱερόν Κανόνα στό Πηδάλιον κατὰ τόν ἴδιον τρόπον: “Ἐάν οἱ ρηθέντες πρόεδροι, (ἐπίσκοποι), εἶναι αἰρετικοί, καί κηρύσσουν τήν αίρεσιν τους δημοσίᾳ, καί γι’ αὐτό χωρίζονται οἱ ὑποκείμενοι σ’ αὐτούς, **καί πρὶν νά γίνῃ ἀκόμα συνοδική κρίσις γι’ αὐτήν τήν αίρεσιν, οἱ χωριζόμενοι αὐτοί, ὄχι μόνον γιά τόν χωρισμόν δέν καταδικάζονται, ἀλλά καί τιμῆς τῆς πρεπούσης, ὡς Ὀρθόδοξοι εἶναι ἀξιο**, ἐπειδή δέν προξένησαν στήν Ἐκκλησίαν σχίσμα μέ τόν χωρισμόν αὐτόν, ἀλλά μάλλον ἐλευθέρωσαν τήν Ἐκκλησίαν ἀπό τό σχίσμα καί τήν αίρεσιν τῶν ψευδεπισκόπων αὐτῶν.” (Ἱερόν Πηδάλιον, ἐκδ. 1886, σελ. 292).

Ἐρμηνεύει καί ὁ μέγας Σέρβος κανονολόγος **Νικόδημος Μίλας**:

“Ἐάν ὁμως ἐπίσκοπός τις ἢ μητροπολίτης ἢ πατριάρχης ἀρξῆται νά διακηρύττῃ δημοσίᾳ ἐπ’ ἐκκλησίας αἰρετικὴν τινά διδαχὴν, ἀντικειμένην πρὸς τήν Ὀρθοδοξίαν, τότε οἱ προαναφερθέντες ἐκκλησιαστικοὶ τὸ δικαίωμα ἅμα καί χρέος ν’ ἀποσχοινισθῶσι πάραυτα τοῦ ἐπισκόπου, μητροπολίτου καί πατριάρχου ἐκείνου, διό οὐ μόνον εἰς οὐδεμίαν θέλουσιν ὑποβληθῆ κανονικὴν ποινήν, ἀλλά θέλουσι καί ἐπαινεθῆ εἰσέτι, καθ’ ὅσο διὰ τούτου δέν κατέκριναν καί δέν ἐπαναστάτην ἐναντίον τῶν νομίμων ἐπισκοπῶν, ἀλλ’ ἐναντίον ψευδεπισκόπων καί ψευδοδιδασκάλων, οὔτε καί ἐδημιούργησαν τοιοῦτοτρόπως σχίσμα, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλ’ ἀντιθέτως, ἀπήλλαξαν τήν Ἐκκλησίαν ἐν ὅσῳ ἠδυνήθησαν μέτρῳ τοῦ σχίσματος καί τῆς διαίρεσεως”.

Αὐτά διδάσκουν οἱ ἀληθεῖς διδάσκαλοι τῆς Ὀρθοδοξίας καί ὄχι ὅσα διαστρεβλωτικά γράφουν οἱ Ἐπιφάνιοι Θεοδωρόπουλοι καί οἱ λοιποὶ ὑποσηρικτῆς τῆς καινοτομίας στά χρόνια τῆς ἀποστασίας στά ὅποια ζοῦμα, ἀφοῦ δέν κάνουν καμμίαν ἀναφορὰν στοὺς Ἁγίους Πατέρες.

Τοὺς ἁγίους Πατέρες καί Διδασκάλους μιμήθηκαν καί οἱ Ἄγιορείτες Ὀσιομάρτυρες πού μαρτύρησαν ἐπὶ Βέκκου τοῦ Λατινόφρονος καί ἔγραψαν τήν περίφημη ἐκείνη ἐπιστολή πρὸς τόν Αὐτοκράτορα Μιχαήλ τόν Παλαιολόγον, ἢ ὅποια

“Αγιοι Κολλυβάδες6

είναι θεολογικά τατη και πλήρης Θείων ἀληθειών.

Στήν ἐπιστολή αὐτή μεταξύ ἄλλων περιλαμβάνονταν καί τὰ ἑξῆς:

“Ἐμπεριέχεται δέ καί στόν ΙΕ' Κανόνα τῆς ἁγίας καί μεγάλης Α' καί Β' ἐπονομασθείσης Συνόδου, ὅτι ὄχι μόνον ἀνεύθυνοι εἶναι ἀλλά καί ὅτι πρέπει νά ἐπαινοῦνται αὐτοί οἱ ὁποῖοι ἀποσχίζονται ἀπό αὐτούς πού εἶναι προφανῶς αἰρετικοί καί διδάσκουν δημόσια, αἰρετικά διδάγματα, καί πρῖν νά ὑπάρξῃ συνοδική καταδίκη τους. ἀκριβῶς, ἐπειδή ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τήν ἀναφοράν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχιερέως, κατά τήν τέλεσιν τῆς ἀναιμάκτου θυσίας, τήν θεωροῦσε πάντοτε συκοινωνίαν τελείαν μέ τόν μνημονευόμενον ἀρχιερέα καί τό φρόνημά του. Διότι ἔχει γραφεῖ στήν ἐξηγήσιν τῆς Θείας Λειτουργίας ὅτι ἀναφέρει ὁ ἱερούργων καί τό ὄνομα τοῦ ἀρχιερέως...καί ὅτι εἶναι κοινωνός αὐτοῦ καί τῆς πίστεως καί διάδοχος τῶν Θείων μυστηρίων... (καί) ὅτι μολυσμόν ἔχει ἡ κοινωνία μέ μόνην τήν ἀναφοράν αὐτοῦ, ἔστω καί ἂν εἶναι ὀρθόδοξος ὁ ἀναφέρων”. (Δοκίμιον Ἱστορικόν, περί τοῦ σχίσματος τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας ἀπό τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς - καί τῶν ἐν Φλωρεντία συνόδῳ γενομένων δολιοτήτων καί ἐκβιασῶν εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων- συγγραφέν ὑπό τοῦ Ἀγιορείτου Μοναχοῦ **Καλλίστου Βλαστοῦ**, Ἅγιον Ὅρος 1895, ἐπανέκδοσις 1991, σελ. 106-107)

Ἄραγε καί οἱ Ἀγιορεῖτες Μάρτυρες οἱ ἐπὶ Βέκκου μαρτυρήσαντες ἀντιπατερικά ἐδίδασκαν ὅταν, ὅπως ἀναφέρουν, ἐπαινοῦνται ὅσοι πρό συνοδικῆς διαγνώμης ἀποσχίζονται ἀπό αὐτούς πού εἶναι προφανῶς αἰρετικοί καί διδάσκουν δημόσια, αἰρετικά διδάγματα, καί πρῖν ὑπάρξῃ συνοδική καταδίκη τους;

Οἱ Ὁσιομάρτυρες ἔκοψαν τό μνημόσυνο τῶν Λατινοφρόνων πρό Συνοδικῆς διαγνώμης! Τούς Λατινόφρονες δέν εἶχε ἀκόμη καταδικάσει καμμία σύνοδος... Ἦταν βεβαίως καθηρημένοι καί ἀναθεματισμένοι οἱ Λατινόφρονες κατά τούς Ἱερούς Κανόνες ἀλλά κατά τήν πράξη καί τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, καθαιρετέοι καί ἀναθεματιστέοι, δέν εἶχαν δηλ. ἀκόμη καθαιρεθεῖ καί ἀναθεματισθεῖ. γιά νά στερηθοῦν καί νά ἐκπέσουν τῆς Ἱερωσύνης κατά τούς Α' καί Β' τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. (Βλ. καί τόν Α' τῆς Ζ'. Τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας βλ.σπῆ συνέχεια τοῦ παρόντος. Βέβαια αὐτό τό πλήρωσαν οἱ Ἀγιορεῖτες Ὁσιομάρτυρες μέ τήν ζωή τους!...)

Ἀπό τίς παραπάνω ἐπίσημες ἐρμηνευτικές διατάξεις τοῦ ΙΕ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς

ΑΒ' Συνόδου σαφῶς προκύπτει τό λογικό συμπέρασμα ὅτι:

Ὁ πρόεδρος (=προϊστάμενος) τῆς Ἐκκλησίας, ἡ τῆς ἐνορίας ἢ καί μικρῆς ὁμάδος Ὁρθοδόξων), εἴτε πατριάρχης εἶναι, εἴτε μητροπολίτης, εἴτε ἐπίσκοπος, εἴτε καθηγούμενος Μοναστηρίου, εἴτε γέροντας συνοδείας, εἴτε γέροντας ἐνός μοναχοῦ, εἴτε πνευματικός ἐνός πιστοῦ, ὅταν κηρύσῃ δημοσίᾳ, γυμνῇ τῇ κεφαλῇ μίαν κακοδοξίαν κατεγνωσμένην =κατεδικασμένην (ὄχι μόνον) ὑπό Συνόδου (ἀλλά καί) ἢ ὑπό Ἀγίων Πατέρων, τότε ὁ κληρὸς καί ὁ λαός πού ποιμαίνεται ἀπ' αὐτόν, ἀλλά καί ὅλοι ὅσοι λαμβάνουν γνῶσιν τῶν κακοδοξῶν τοῦ Χριστιανοῦ, ἀποκοτῶν ἀμέσως τό δικαίωμα καί ἔχουν καθῆκον ἀπό τόν Ἱερόν Κανόνα νά τόν ἀποκηρύξουν καί νά ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τήν κοινωνίαν του καί πρῖν ἀπό τήν τελεσίδικον καταδίκην τοῦ ψευδεπισκόπου ἢ ψευδοδιδασκάλου, (“οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται πρό συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτούς τῆς πρὸς τόν καλούμενον ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτεριχίζοντες, ἀλλά καί τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιωθῆσονται”. ΙΕ', Ἱεροῦ Κανόνος ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου) ἐάν θέλουν νά εἶναι καί νά λέγονται Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί καί ὄχι αἰρετικοί, (ὡς αἰρετικόν περιποιούμενοι, κατά τόν ἅγιον Δοσίθεον τῶν Ἱεροσολύμων). (Βλ. σχετικὰ: Περί ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καί μνημοσύνου καί τοῦ σχετικοῦ αὐτοῖς ΙΕ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς Α' καί Β' Ἁγίας Συνόδου, ἕκδ. “Ἅγιος Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμένιτης”, Ἅγιον Ὅρος 1993, σελ.19)

Πάνω λοιπὸν ἀπὸ κάθε πρόεδρον ἔβησαν οἱ Πατέρες μας τίς Ἱερές Γραφές, τήν Ἁγίαν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας, τίς ἀποφάσεις τῶν Ἀγίων Συνόδων, τό Σύνταγμα τῶν Θείων Κανόνων καί τούς Ἁγίους, τούς ὁποῖους καί ἀκολούθησαν, χωριζόμενοι τῆς κοινωνίας, τοῦ αἰρετικοῦ προέδρου καί διακόπτοντες τό μνημόσυνό του. Οἱ ἀδιάφοροι γιά τήν Ἁγίαν Πίστιν, οἱ κόλακες, οἱ τυχοδιῶκτες καί γενικῶς ὅλο τό σύστημα τῶν ὑπηρετῶν ἐνόχων σκοπιμοτήτων τοῦ αἰῶνος τούτου ἀκολουθοῦσαν τούς λυκοποιμένες, βοηθώντας τους στό ψυχοφθόρο τους ἔργο (δ.π. σελ. 22).

Ἀποδείξαμε ὅτι ὄχι μόνον πρό Συνοδικῆς Διαγνώμης ἐπιβάλλεται ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύνου τοῦ κηρύσσοντος αἵρεσιν ἀλλά καί μετὰ ἀπὸ Συνοδικήν Διαγνώμην ἡ ὁποία δέν εἶναι Ὁρθόδοξος. Αὐτό ἐγινε γιά παράδειγμα μετὰ τήν εἰκονομαχικὴν Σύνοδον τοῦ 754 πρῖν συγκληθεῖ ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (787). Οἱ Ὁρθόδοξοι-Εἰκονόφιλοι δέν

“Αγιοι Κολλυβάδες 7

κοινωνούσαν με τούς Εικονομάχους και ὄφειλαν νά μή κοινωνοῦν κατά τά πρακτικά τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς. Ἡ διακοπή τῆς κοινωνίας συνεχίσθηκε καί μετά τήν Β' Εἰκονομαχικήν Σύνοδον τοῦ 815, ἡ ὁποία ἀκύρωσε τήν Ζ' Οἰκουμενικήν καί ἐπικύρωσε τίς ἀποφάσεις τῆς α' Εἰκονομαχικῆς συνόδου.

Καί σύμφωνα μέ ὄλους τούς ἐρμηνευτές, Ζωναρά, Βαλασαμῶνα, Ἀριστηνό, Ἅγιο Νικόδημο Ἅγιορείτη, τούς Ὁσιομάρτυρες τούς ἐπί Λατινόφρονος Βέκκου μαρτυρήσαντες, οἱ Ὁρθόδοξοι ὀφείλουν νά ἀποτειχίζονται ἀπό τούς ἐπισκόπους πού κηρύσσουν αἵρεσιν κυρίως καί κατ' ἐξοχήν πρό συνοδικῆς διαγνώμης. Ἡ μετά τήν Οἰκουμενικήν συνοδικήν κατάκρισιν τῆς αἵρέσεως ἀποτείχισις εἶναι αὐτονόητος! (Γιά τίς σχετικές ἀναφορές βλ. τό ἡμέτερον “Ἅγιοι Κολλυβάδες” τεύχος 28, σελ. 4 ἐπ. καί “Ο.Τ.” φύλ. 1415-1419).

Κατά τόν Ἅγιον Θεόδωρον τόν Στουδίτην ὁ καιρός τῆς διακοπῆς τῆς κοινωνίας καί τῆς ἀποτειχίσεως ἀπό τούς αἰρετικούς εἶναι **“Καιρός Ὁμολογίας, καιρός ἐνστάσεως, καιρός ἀθλήσεως, τυχόν καί ἄλλων παθημάτων· ἀλλά καί στεφάνων καί δόξης ἐπουρανίου”** (Ρ.ῦ. 99, 1013 Β).

Καί κυρίως γιά μᾶς, τούς ἱερεῖς καί ποιμένες, ἰσχύει τό τοῦ Μεγάλου Ὁμολογητοῦ: **“ἐάν οἱ ἱερωμένοι ἅπαξ ἀλώθηκαν ἀπό τήν αἰρετική κοινωνία, ἔχει ὀρισθεῖ γι' αὐτούς νά ἐμποδίζονται ἀπό τήν ἱεουργία...”** Καί τό σημαντικότερο πού ξεκαθαρίζει τά πράγματα, ὅτι ὀφείλουν οἱ Ὁρθόδοξοι πρό συνοδικῆς διαγνώμης νά ἀποτειχισθοῦν ἀπό τούς κακοδόξους αἰρετικούς, (σήμερον Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενιστές), εἶναι αὐτό πού λέγει ὁ Ἅγιος στή συνέχεια!

“Γιατί πῶς διαφορετικά θά φανῆ ἡ διαφορά ἀνάμεσα σέ κείνους πού πρόδωσαν τήν ἀλήθεια καί σέ κείνους πού τήμησαν τό ἱερατικό τους ἀξίωμα; Πῶς γάρ φανεῖ τό διάφορον τῶν προδοσάντων τήν ἀλήθειαν καί μή; Πῶς θά φανῆ ἡ διαφορά ἀνάμεσα σέ κείνους πού ἤθλησαν μέ γενναιοῦτητα καί σέ κείνους πού δέν θέλησαν νά πάθουν οὔτε τό παραμικρό γιά τό καλό (γιά τήν πίστη);” (Ρ.ῦ. 99, 1636-7).

Στήν Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδο Πρόεδρος ἦταν ὁ πολύς **Ταράσιος**, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐνῶ μετεῖχαν σ' αὐτήν 136 ἡγούμενοι Μοναστηρίων, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων πολλά δεινά εἶχαν ὑποστῆ στήν προσπάθειά τους νά ἀποφύγουν τήν αἰρετική κοινωνία μέ τούς κακοδόξους (πάντοτε πρό Συνοδικῆς διαγνώμης). (Βλ. Ἅγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, Ρ.ῦ. 1157 ἔ, 1641 ἰ).

Καί ὁ Ἅγιος **Μεθόδιος** μετά τήν Β' Εἰκονομαχικήν σύνοδον (815), (ἡ ὁποία ἀκύρωσε τήν Ζ' Οἰκουμενικήν καί ἐπεκύρωσε τίς ἀποφάσεις τῆς α' Εἰκονομαχικῆς συνόδου), ἐπειδὴ δέν κοινωνοῦσε μέ τούς Εἰκονομάχους ἐπαθεν, ἐμαστιγώθη φρικωδῶς καί ἐπί 9 χρόνια φυλακίσθηκε στή νῆσο τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου γιά τά ὀρθόδοξα φρονήματά του. (Βλ. Συνοδικόν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τό Τριῶδιον, σύγκρινε καί ΘΗΕ, σελ. 900, Μεθόδιος Α', Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως).

Ἄλλά καί οἱ Ἅγιοι Θεόδωρος καί Θεοφάνης οἱ Γραπτοί, οἱ ὁποῖοι καταριθμοῦνται μεταξύ τῶν ἐπιφανεστέρων θυμάτων τοῦ εἰκονοκλαστικοῦ διωγμοῦ τοῦ Θ' αἰῶνος μετά τήν Εἰκονομαχικήν σύνοδον τοῦ 815 ἐνεκλείσθησαν εἰς φρούριον τοῦ Βοσπόρου μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ διώκτου των Λέοντος Ε' τοῦ Ἀρμενίου (25 Δεκ. 820).

Μήπως κοινωνοῦσαν οἱ Ἅγιοι μέ τούς εἰκονομάχους καί γι' αὐτό διώχθηκαν;

5. Ἀπωλέσθη ἡ χάρις αὐτομάτως ἀπό τό Νέον Ἡμερολόγιον μέ τήν εἰσαγωγή τῆς καινοτομίας, ὅπως ὑποστηρίζουν διάφοροι (Ματθαϊκοί);

Τότε πῶς οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς, πού βγήκαν στόν ἀγῶνα μετά ἀπό 11 χρόνια πλήρους κοινωνίας εἰς τό Νέον εἶχαν Θείαν Χάριν καί μετέδωσαν τήν ἱερωσύνην, ἐκ τῶν ὁποίων χειροτονήθηκε καί ὁ ἀρχηγός τῆς Ματθαϊκῆς παρατάξεως;

Τό 1960 καί ἡ Ἐκκλησία μας ἔλαβε τήν ἀρχιερωσύνην ἀπό τούς Ρώσους τῆς Διασποράς. Χειροτονήθηκε πρῶτος ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας μας ὁ ἀείμνηστος Ἀκάκιος Παππᾶς. Οἱ Ρῶσοι διακρατοῦσαν βεβαίως τό Πάτριον ἐορτολόγιον καί ἀγωνίζονταν κατά τῆς καινοτομίας καί τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὥστόσο ἦσαν κοινωνικοί πρὸς τούς Νεοημερολογίτες. Ἡ στάση αὐτῆ τῶν Ρώσων ἐτηρεῖτο, (ἦσαν δηλ. κοινωνικοί πρὸς τούς Νεοημερολογίτες), καί ὅταν οἱ **Κάλλιστος** καί **Ἐπιφάνιος** ἐκ τῶν Ματθαϊκῶν (ἀνα)χειροτονήθηκαν-(ἀνα)χειροθετήθηκαν ἀπό τούς Ρώσους καί (ἀνα)χειροτόνησαν-(ἀνα)χειροθέτησαν τούς ὑπὸ ἑνός ἐπισκόπου προερχομένους ἐπισκόπους τῆς παρατάξεώς τους, (προέρχονταν ἀπό τόν κυρόν Ματθαῖον). Μέ τήν Ρωσικήν Σύνοδον κοινωνήσαν πλήρως. Ἀργότερα ἀπεκήρυξαν τήν Σύνοδον πού τούς χειροτόνησε, παρὰ τό γεγονός ὅτι εἶχαν ἐντολήν ἀπό τόν Ἅγιον

Ἀρχιεπίσκοπον Φιλάρετον νά ἐνωθοῦν μέ τήν Ἐκκλησίαν μας, ὅταν θά ἐπανέρχονταν στήν Ἑλλάδα...

(Τό 1971οί Κορίνθου Κάλλιστος καί Κιτίου Ἐπιφάνιος μαζί μέ τόν πρωτοσύγγελλο Εὐγένιο Τόμπρο μετέβησαν στίς ΗΠΑ, πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ ἐδρευόντων ἐπισκόπων τῆς Ρωσικῆς ὑπερορίου Ἐκκλησίας τοῦ Μητροπολίτου Φιλάρετου κατόπιν προσκλήσεως τῶν Ρώσων, μέ τούς ὁποίους κοινώνησαν πλήρως, ἀφοῦ χειροθετήθηκαν-χειροτονήθηκαν! Στή συνέχεια ἐξέδωσαν Διάγγελμα μέ τό ὁποῖο γινόταν γνωστό στούς ὁπαδούς τῆς Ματθαϊκῆς παρατάξεως ἡ συνέχιση τοῦ ἀγῶνος σέ συνεργασία μέ τούς "Ἐθνικιστές" Ρώσους Ἐπισκόπους τῆς διασποράς, οἱ ὁποῖοι τελοῦσαν ὑπό τήν δικαιοδοσία τοῦ Μητροπολίτου Φιλάρετου, ἡ Ἐκκλησία τοῦ ὁποίου ἀπεδέχθη, ἀνεγνώρισε καί προσεπικύρωσε ὡς κανονικές τίς χειροτονίες πού εἶχε κάνει ὁ Ματθαῖος. Ἡ παράταξη αὐτή, ἡ ὁποία φερόταν ὡς αὐστηρότερη κάθε ἄλλης παρατάξεως, πού εἶχε καταδικάσει ὡς σχισματικές ὅλες τίς Ἐκκλησίες πού ἀκολουθοῦσαν τό νέο ἡμερολόγιο, δέν ἐδίστασε παρά ταῦτα, ὄχι μόνον νά κοινωνήσῃ ἀλλά καί κανονικῶς νά ἐξαρτηθεῖ ἀπό Σύνοδο ἡ ὁποία συλλειτουργοῦσε μέ τούς νεοημερολογίτες κληρικούς(τοῦλάχιστον μέχρι τότε). (Βλ. Θεοδωρήτου μοναχοῦ (νῦν ἱερομονάχου), Τό ἡμερολογιακόν σχίσμα, δυνάμει ἡ ἐνεργεία; σελ. 13-14), τοῦ αὐτοῦ, Β' Ἀνοικτή Ἐπιστολή, σελ. 11, τοῦ αὐτοῦ Γ' Ἀνοικτή Ἐπιστολή σελ. 3).

Ποιοί καταδικάζονται ὅταν κηρυχθῇ αἵρεσις;

Περί τῶν "μυστηρίων" τῶν αἵρετικῶν

Περί τῶν "μυστηρίων" τῶν αἵρετικῶν, ἔχουμε νά σημειώσουμε τά ἑξῆς: Ἐκεῖνος ὁ ἱερωμένος, μέχρι καί τοῦ πατριάρχῃ, πού πέφτει στήν αἵρεση, κατά μέν τούς Ἱερούς Κανόνες εἶναι καθηρημένος (Ρ.ῦ. 99, 997), γιά δέ τήν ἐκκλησιαστική πράξη καθαιρετός καί ἀναθεματιστός. Τά δέ μέχρι τῆς τελεσιδικίου καταδίκης του τελοῦμενα μυστήρια εἶναι ἰσχυρά, καθ' ὅτι αὐτός ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦς Χριστός ὁ Θεός "ἐνεργεῖ" ταῦτα, ἀκόμη καί μέ ἀναξίους, ἤτοι **"εἰ καί αὐτοί εἶεν ἀνάξιοι, διά τό σωθῆναι τόν λαόν"** (Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ρ.ῦ. 62, 610).

Αὐτό λέγει ἡ Ζ' Ἁγία Οἰκουμενική Σύνοδος μέ τόν Πρόεδρόν της, τόν πολύν Ἀγιον Τάρασιον, μετά ἀπό διεξοδική διερεύνηση τοῦ θέματος, **προκειμένου περί τοῦ θείου Μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης καί**

τονίζει τά ἑξῆς:

"Τί λέγετε περί Ἀνατολίου (Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως); Οὐχί ἔξαρχος (Πρόεδρος) τῆς Ἁγίας τετάρτης (Οἰκουμενικῆς) Συνόδου ἐγεγόνει; Καί ἰδού ὑπό Διοσκόρου τοῦ Δυσεβοῦς ἐχειροτόνητο, παρόντος καί Εὐτυχοῦς (τοῦ αἵρεσιάρχου). Καί ἡμεῖς γοῦν δεχόμεθα τούς ἀπό αἵρετικῶν χειροτονηθέντας, ὡς καί Ἀνατόλιος ἐδέχθη (ἐγένετο δεκτός ἀπό τήν Δ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον). Καί αὐθις ἀληθῶς φωνή Θεοῦ ἐστίν, ὅτι οὐκ ἀποθανοῦνται τέκνα ὑπέρ πατέρων, ἀλλ' ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ ἀμαρτίᾳ ἀποθάνεται· καί ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν ἡ χειροτονία" (Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μάδϋᾶ, 12, 1042) τοῦτων. Συνεπῶς καί τά τελοῦμενα δι' αὐτῶν θεία Μυστήρια, ἐφ' ὅσον κατά τά ἄλλα τελοῦνται κανονικῶς.

Καί αὐτά ἰσχύουν μέχρι τῆς τελεσιδικίου κατακρίσεως καί ἀναθεματισμοῦ τῆς κηρυττομένης αἵρέσεως καί τῶν ἀμετανοήτων ὁπαδῶν αὐτῆς πεπτωκότων αἵρετικῶν. **"Εάν δέ συνοδική ἐκφώνησις γένηται"**, ἤτοι ἐκδοθῇ καί ἀνακοινωθῇ ἀπόφασις Οἰκουμενικῆς ἡ Οἰκουμενικήν ἰσχύν ἐχούσης Συνόδου κατακρίνουσα καί ἀναθεματίζουσα τήν αἵρεσιν καί τούς αἵρετικούς, **"καί ὁμόνοια τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ Ὀρθοδοξίᾳ"** (Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μάδϋᾶ, 12, 1050) τότε δέν ἔχουν οἱ αἵρετικοί θείαν Χάριν καί Θεῖα Μυστήρια τοῦ Χριστοῦ. Γιαυτό τό λόγο τότε **"ὁ τολμῶν ἀπό τῶν θεβήλων αἵρετικῶν χειροτονεῖσθαι τῇ καθαιρέσει ὑποπεσεῖται"** (Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μάδϋᾶ, 12, 1050). Δηλαδή, καθαιρεῖται καί ἀποβάλλεται τῆς ἱερατικῆς θέσεως καί τάξεως, ἐπειδὴ παρακοῦει στήν Ἐκκλησία καί ἐπειδὴ δέν ἔχει ἱερατικὴν Χάριν καί ἐκκλησιαστικὴν χειροτονία, ἀλλά ἐξωεκκλησιαστικὴ μίμηση, (Μ. Βασιλείου, Ρ.ῦ. 32, 1029) κατά τήν ὁποῖαν θεῖον ἐκκλησιαστικόν **"οὐδέν γίνεται"**, ὡς λέγει ὁ Μ. Βασίλειος, ἀλλά ψευδοχειροτονία ἐξωεκκλησιαστικῶν ἀνθρώπων ἀσεβῶν καί θεβήλων!

Ἐξυπακούεται ὅτι ὅλα αὐτά τά οικονομεῖ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία ἀποφασίζει καί δέχεται ἢ ἀπορρίπτει, δικαιώνει ἢ ἀναθεματίζει.

Καί, βεβαίως, πρέπει νά ἔχουμε πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀπό τήν Ἁγίαν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον ἀναθεματίζονται οἱ ἐν γνώσει κοινωνοῦντες τῆς αἵρέσεως. (Βλ. Συνοδικόν τῆς Ἁγίας καί Οἰκουμενικῆς Ζ'

“Αγιοι Κολλυβάδες 9

Συνόδου, Τριῶδιον, β' ἔκδοσις "Ἀποστολικῆς Διακονίας", Ἀθήναι, 1993 σελ. 148.)

Τό ὅτι βέβαια ὑπῆρχε πάντα μέσα στήν Ἐκκλησία τό πρόβλημα τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν μυστηρίων τῶν τελουμένων ὑπό ὑποδίκων αἰρετικῶν τό βλέπουμε καί ἀπό τά κατωτέρω παρατιθέμενα κείμενα:

"... τοῖς μέν καταπεπτωκόσι καί προῖσταμένοις τῆς ἀσεβείας, συγγινώσκειν μέν μετανοοῦσι, μή διδόναι δέ αὐτοῖς τόπον Κλήρου. Τοῖς δέ μή ἀθετοῦσι μέν τῆς εὐσεβείας, παρασυρεῖσι δέ δι' ἀνάγκην καί βίαν, ἔδοξε δίδοσθαι μέν συγγνώμην, ἔχειν δέ καί τόν τόπον τοῦ Κλήρου, μάλιστα ὅτι ἀπολογίαν πιθανήν ἐπορίσαντο, καί ἔδοξε τοῦτο πῶς οἰκονομικῶς γεγενῆσθαι διαβεβαιώσαντο γάρ μή μεταβεβλήσθαι εἰς ἀσέβειαν. Ἴνα δέ μή κατασταθέντες τινές ἀσεβέστατοι διαφθείρωσι τάς Ἐκκλησίας, εἴλοντο μᾶλλον συνδραμεῖν τῇ βίᾳ καί βαστάσαι τό βάρος ἢ λαοῦς ἀπολέσθαι." (Μ. Ἀθανασίου, ἐπιστολή Β' πρὸς Ρουφιανόν, βλ. Ἱερὸν Πηδάλιον Ἀγίου Νικοδήμου, ἔκδοσις 1908, σελ. 559 ἐπ.)

Ἑρμηνεῖα τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου ἀπὸ τόν **Ἄγιον Νικόδημον**:

"Ἐπειδὴ ἐρωτᾶς ἐκκλησιαστικῶς διὰ ἐκείνους ὅπου ἐκοινώνησαν τοῖς αἰρετικοῖς, εἶτα δέν ἔμειναν τῇ αὐτῶν αἵρεσει τέλους, ἀλλὰ μετενόησαν, ἤξευρε, ὅτι ἐγιναν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου διάφοροι Σύνοδοι εἰς διαφόρους τόπους, καί εἰς τὴν Ἑλλάδα καί εἰς τὴν Ἰσπανίαν καί εἰς τὴν Γαλλίαν καί ἐκεῖνο ὅπου ἐδῶ ἀπεφασίσθη ἀπὸ ἡμᾶς, ἀπεφασίσθη καί ἀπὸ ὅλους ἐκείνους. Καί λέγομεν λοιπόν, ὅτι ὅσοι ἱερωμένοι ὄχι μόνον ἐσυγκοινώνησαν τοῖς Ἀρειανοῖς, καί ὠμολόγησαν ὅτι φρονοῦν ὅσα φρονοῦσι καί αὐτοί, ἀλλ' ἐγιναν μέ αὐτούς καί προστάται τῆς αἵρέσεως, ὥστε ὅπου νά παρακινουῦσι καί ἄλλους νά ἔρχωνται εἰς τόν Ἀρειανισμόν, οὗτοι ὅταν ἐπιστραφῶσιν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, πρέπει νά τοὺς δεχώμεθα, ὄχι ὁμως νά τοὺς ἀφίνωμεν καί εἰς τόν βαθμόν τῆς ἱερωσύνης, ἀμῆ ὡς λαϊκοὺς νά τοὺς ἐχῶμεν πλέον."

Στὴν α' πράξιν τῆς Ζ' Συνόδου Σάββας ὁ ἡγούμενος τῶν Στουδίων ἐπεχείρησεν ἐκ τῆς περιόδου τῆς ἐπιστολῆς ταύτης νά ἀποδείξῃ, ὅτι δέν πρέπει νά γίνωνται δεκτές οἱ παρὰ τῶν αἰρετικῶν χειροτονίες, πρὸς τόν ὅποιον ἀντέτεινεν ὁ Ἅγιος Ταράσιος, ταῦτα ἐπὶ λέξει εἰπών: **“Οὐ περὶ**

παντός ἐπιστρέφοντος ἀποφαίνεται ὁ Πατὴρ μὴ δεχθῆναι, ἀλλὰ περὶ τῶν πρωτάρχων τῆς αἵρέσεως, καί τῶν ἐμπαθῶς ἐγκειμένων, καί ῥήμασι μὲν σχηματιζομένων τὴν ἀλήθειαν, περὶ δέ τόν νοῦν κακουρούντων...

“Ὅθεν μετὰ ταῦτα εἰπόντος πάλιν τοῦ Ταρασίου “Τὴν ἀκρόασιν ἐποιησάμεθα τῶν πατρικῶν ἐνταλμάτων. Τί οὖν δεῖ δέχεσθαι τοὺς ἐξ αἰρετικῶν χειροτονηθέντας.”

Ἡ ἁγία Σύνοδος εἶπε, ναί, Δέσποτα, ἡκροασάμεθα καί δέον δέχεσθαι.”

(Καί προσθέτει ὁ Ἅγιος Νικόδημος: **“Ὅρα καί τόν ξη' ἀποστολικόν. Σημείωσαι ὁμως ὅτι οἱ ἐκονομάχοι οὗτοι καί πάντες οἱ ἄλλοι αἰρετικοί, τῶν ὁποίων τὰς χειροτονίας ἐδέχθη ποτὲ ἡ Ἐκκλησία, κατ' οἰκονομίαν καί συγκατάβασιν, καί ὄχι κατὰ ἀκρίβειαν. οὗτοι, λέγω, ἦσαν ὀρθῶς καί κατὰ τόν τύπον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας βεβαππισμένοι. Δι' ὃ καί ἡ Ἐκκλησία, καθὼς ἐδέχθη τό βάπτισμα αὐτῶν, οὕτως ἀκολούθως ἐδέχθη καί τὰς αὐτῶν χειροτονίας, οἱ δέ Λατῖνοι καί οἱ ἐξ αὐτῶν, καί ὅσοι ἄλλοι τοιοῦτοι, δέν εἶναι ὀρθῶς βεβαππισμένοι. Δι' ὃ καί ἡ Ἐκκλησία, καθὼς δέν ἐδέχθη τό βάπτισμα αὐτῶν, ὅπερ ἐστὶ πρῶτον τῶν Μυστηρίων, πολλῶ μᾶλλον δέν δέχεται τὰς χειροτονίας αὐτῶν. Διὰ τοῦτο χρεῖα εἶναι αὐτοῖ νά βαπτισθοῦν καί νά χειροτονηθοῦν ἀπὸ Ὀρθοδόξους ἱερεῖς καί Ἀρχιερεῖς. (Πηδάλιον, Ἀγίου Νικοδήμου, ὁ.π. σελ. 561, ὑπόστ. 1.)**

“... Ἐκεῖνοι δέ πάλιν ὅπου ἐσυκοινώνησαν εἰς τὴν αἵρεσιν ταύτην ὄχι μέ γνώμην ἐλευθέραν καί ἐκούσιον, ἀλλὰ μέ βίαν καί στενοχωρίαν, ἐφάνη εὐλογον καί συγχώρησις εἰς τούτους νά δίδεται, ὅταν ἐπιστραφῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καί τόν τόπον τοῦ κλήρου πάλιν νά ἐχῶσιν.” Ἦτοι, καθὼς ἦτον πρῶτον ἱερεῖς, ἔτσι καί πάλιν νά μένωσιν ἱερεῖς. Εἶναι δέ ἄξιον συγχωρήσεως, ὄχι μόνον διότι ἐβιάσθησαν ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν, ἀλλὰ καί διὰ τὴν οἰκονομίαν, ὅπου λέγουσι πῶς ἔκαμαν· διότι, ἀπολογοῦνται, πῶς δέν ἐσυκοινώνησαν τῇ αἵρεσει κατὰ ἀλήθειαν, ἀλλὰ μόνον κατὰ προσποιήσιν, καί τοῦτο δι' οἰκονομίαν καί συγκατάβασιν, διὰ νά μὴ διαχωθοῦν δηλ. τελείως ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοί καί ἀντ' αὐτῶν κατασταθῶσιν ἀσεβέστατοι ἄλλοι καί φθειρωσι τελείως τοὺς ὀρθοδόξους. Ὅθεν ἐπρόκριναν νά ὑπομείνουν τό βάρος τῆς κατ' ἀνάγκην ἀρνήσεως, καί νά μὴ ἀπολεσθῇ τό πλῆθος τῶν ὀρθοδόξων. (Ἄγιου Νικοδήμου, ἑρμηνεῖα στήν ἐπιστολή τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, ὁ.π. σελ. 561).

Τά αὐτὰ γράφει ὁ Θεῖος Πατὴρ, δεῦτερος Χρυσόστομος, Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης εἰς

“Αγιοι Κολλυβάδες10

τό Ἱερὸν Πηδάλιον γιὰ τοὺς ὑποδίκους αἰρετικούς:
*Προλεγόμενα ἐν γένει περὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων,
λθ' ι."* **“Οτι τὰ περισσότερα ἐπιμία, τὰ ὑπὸ τῶν
κανόνων διοριζόμενα, τρίτου προσώπου ὄντα,
προστακτικοῦ μὴ παρόντος, ἐξ ἀνάγκης
χρειάζονται καὶ θ' πρόσωπον παρόν (ὅπερ ἐστὶν ἡ
σύνδοχος) διὰ τὴν ἐνεργηθῶν.”**

**6. Ἐπαναλαμβάνεται τὸ βάπτισμα τῶν
Νεοημερολογιτῶν καὶ πότε;**

**Τί συνέβαινε ἐπὶ Τουρκοκρατίας ὅταν
ἐπαναλαμβάνονταν τὸ βάπτισμα κανονικῶς
βαπτισθέντων Μωαμεθανῶν;**

Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἰσχύουν τὰ ἀνωτέρω
ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου. Ὅταν
δὲν ὑπάρχει τριτὴ κατάδυσις (βεβαιωμένα ὁμως μὲ
ὀπτικοακουστικά μέσα ἢ τοῦλάχιστον μὲ
ὑπεύθυνες δηλώσεις δύο ἢ τριῶν αὐτοπτῶν
μαρτύρων), τὸ βάπτισμα ἐπαναλαμβάνεται, στήν
οὐσία δὲν ἐπαναλαμβάνεται ἀλλὰ τώρα γιὰ πρώτη
φορὰ γίνεται. Αὐτὸ ἰσχύει πάντα καὶ σὲ καιρὸ
εἰρήνης τῆς Ἐκκλησίας (μὴ κηρυσσομένης δηλ.
αἰρέσεως).

Ὅταν γίνεται βάπτισμα γιὰ τὴν ἐξάλειψη
κωλυμάτων τῆς ἱερωσύνης αὐτὸ εἶναι ἀπαράδεκτο,
ὅπως καὶ τὸ βάπτισμα τῶν Ἀγαρινῶν, πού
βαπτίζονταν μὲ τρεῖς μὲν καταδύσεις ἀλλὰ ὄχι
γιατὶ πίστευαν στὸν Χριστὸν ἀλλὰ γιὰ τὴν
μυρίζουν τὰ σώματά τους. (Εἶχαν παρατηρήσει ὅτι
τὰ σώματα τῶν Χριστιανῶν δὲν βρωμοῦσαν, ὅπως
τὰ δικά τους, καὶ γι'αὐτὸ πολλοὶ βαπτίζονταν καὶ
μυρώνονταν). Ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς ἀργότερα
πίστευαν εὐλικρινά στὸν Χριστὸν καὶ προσέρχονταν
σὴν Ἐκκλησίᾳ, ἡ Ἐκκλησίᾳ τοὺς (ξανα)βάφτιζε.

**7. Τηρεῖται σήμερα ἡ πλήρης ἀπαγόρευσις
τῆς μεταδόσεως τῶν μυστηρίων στοὺς
Νεοημερολογίτες ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς
Ἱερεῖς τῆς Ἱεράς μας Συνόδου;**

Σήμερα δὲν δικαιολογεῖται καμμία
μετάδοσις τῶν Ἁγίων Μυστηρίων στοὺς
Νεοημερολογίτες, γιατί ἀκολουθοῦν τὴν
παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ μᾶς μεταδίδουν
τὸν μολυσμὸν, μέσφ τῆς διακοινωνίας, ἐάν δηλ.
κοινωνοῦν καὶ στὸ Νέο καὶ στήν Ἐκκλησίᾳ. Ἐάν
αὐτὸ γίνεται, ὀφείλουν οἱ Ἀρχιερεῖς νὰ ἐπιβάλλουν
ἐπιτίμια· οὔτε κἀν τοῦ εὐχελαίου δὲν μετέχουν οἱ
Νεοημερολογίτες πρὶν προσέλθουν σὴν
Ἐκκλησίᾳ.

8. Τί συμβαίνει μὲ τοὺς Ρώσους τῆς

Διασπορᾶς σήμερα;

**Μέ ποιούς ἔχουν κοινωνία οἱ ὑπὸ τὸν
Λαῦρον Ρῶσοι τῆς Διασπορᾶς;**

**Ποιές εἶναι οἱ τελευταῖες ἐξελίξεις στὴν
Ρωσσία; Ὑπάρχουν διασπάσεις καὶ στοὺς
Ὀρθόδοξους;**

Τελευταία διάφορα σχίσματα ἔγιναν
ἀνάμεσα στοὺς Ρώσους τῆς Διασπορᾶς.

Τὸ 1982 χειροτονήθηκε μυστικά ὁ
ἀρχιμανδρίτης Λάζαρος ὡς ἐπίσκοπος Ταμπῶφ,
ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Καννῶν Βαρνάβα.

Χειροτονήθηκαν σὶς Βρυξέλλες ὡς
ἐπίσκοποι ὁ Βαλεντίνος τοῦ Σουζντάλ καὶ ὁ
Βενιαμίν τοῦ Κουμπάν.

“Ἀπεχώρησε” μετὰ τὸ 2000 ὁ
Ἀρχιεπίσκοπο-πος Βιτάλιος καὶ ἐξελέγη ὡς
Ἀρχιεπίσκοπος ὁ Μητροπολίτης Λαῦρος.

Δημιουργήθηκε ἀργότερα καὶ δεύτερη
Σύνδοχος καὶ στοὺς Ρώσους τῆς Διασπορᾶς, ὅταν
ἐπανῆλθε ὁ Βιτάλιος καὶ δημιούργησε καὶ πάλι τὴν
δική του Σύνδοχο.

Ἀπὸ τὴν Ρ.Ο.Ε.Δ. ἐντὸς Ρωσσίας
ἀναγνωρίζονται σήμερα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Λάζαρος
τοῦ Ταμπῶφ καὶ οἱ ἐπίσκοποι Βενιαμίν τοῦ
Κουμπάν, Εὐτύχιος τοῦ Ἰσίμ καὶ Σιβηρίας καὶ ὁ
Ἀγαθάγγελος τῆς Συμφερουπόλεως.

Διάφορα σχήματα (τῶν Ὀρθόδοξων τῶν
κατακομβῶν) ὑπάρχουν ἐντὸς Ρωσσίας, πού ὁμως
δὲν ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τοὺς Ρώσους τῆς
Διασπορᾶς:

Ἡ Ρωσικὴ Αὐτόνομος Ὀρθόδοξος
Ἐκκλησία.

Ἡ ὁμάδα τοῦ ἐπισκόπου Ἀλεξάνδρου τοῦ
Καζάν.

Ἡ ὁμάδα τῶν Σεραφειμο-Γεναδιτῶν.

Ἡ ὁμάδα τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀμβροσίου.

Ἡ ὁμάδα τοῦ ἐπισκόπου Ἰσαάκ στὴ
Μόσχα.

Ὑπάρχουν ὡστόσο καὶ κοινότητες πού
ποιμνίζονται ἀπὸ ἐπισκόπους τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς
Ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας.

Σήμερα ὁ ἀρχιεπίσκοπος Μάρκος τῆς
Γερμανίας, (τῆς Ρωσικῆς Συνόδου τῆς Διασπορᾶς
ὑπὸ τὸν Λαῦρον), κοινωνεῖ πρὸς τὸ οἰκουμενιστικὸ
πατριαρχεῖο τῆς Σερβίας, (βλ. σχετικὰ "ἰδί Β' ὠδ",
4/2000, σελ. 19-20 καὶ 2/2001, σελ. 10-11), πού εἶναι
κοινωνικὸ καὶ μὲ ὅλους τοὺς Νεοημερολογίτες καὶ
τὰ Νεοημερολογιτικὰ καὶ οἰκουμενιστικὰ
πατριαρχεῖα. Μὲ τὴν Σύνδοχον αὐτὴν ἔχουν
κοινωνίαν καὶ οἱ ἐνιστάμενοι τοῦ κ. Κυπριανοῦ.

“Αγιοι Κολλυβάδες12

Ἐκκλησία, ὡς ἀγύρτες καί τσαρλατάνοι ἔνεκα τῶν λίγων πού ἀπό ἀγνοια, πλάνη, ἀγραμματοσύνη ἢ γιά κερδοσκοπία ἀκολουθοῦν τέτοιες τακτικές. Θά πρέπει ἡ Ἐκκλησία νά διαφωτίσει τούς ἀδελφούς μας, οἱ ὅποιοι ἀκολουθοῦν τέτοιες τακτικές, ὥστε νά παύσουν νά ἀμαρτάνουν καί νά παρασύρουν καί ἄλλους στήν ἀνομία καί νά παύσει νά βλασφημεῖται τόν ὄνομα τοῦ Κυρίου στά ἔθνη κατά τόν Ἀπόστολον.

14. Ἐνῶ δεχόμαστε διά μύρου τούς προσερχομένους ἐκ τοῦ Νέου ἡμερολογίου, τί πρέπει νά γίνεται, ὅταν πιστοί ἀπό ἄλλες παρατάξεις τοῦ Παλαιοῦ προσέρχονται στήν Ἐκκλησίαν μας;

Στή σημερινή μας εἰσήγηση δώσαμε ὀρισμένες βασικές ἀρχές μέ ἀφετηρία τίς ὁποῖες θά πρέπει νά ἐξεταστοῦν καί νά βρεθοῦν οἱ λύσεις. Στά πλαίσια μιᾶς σύντομης εἰσηγήσεως δέν εἶναι δυνατόν νά φωτιστοῦν ἀναλυτικά ὅλα τά σχετικά προβλήματα.

Μετά ἀπό διεξοδική μελέτη καί κατάθεση ἀπόψεων στήν Ἱερά μας Σύνοδο θά πρέπει νά ληφθοῦν ἀποφάσεις ἀπό τούς Ἀρχιερεῖς μας, τίς ὁποῖες θά ἐπικυρώσει καί ἡ συνείδηση τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ μας ἐν τῷ χρόνῳ μέ βάση τήν διαχρονική διδασκαλία καί τήν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας.

15. Ἄς λησμονήσουμε, ὅμως γιά λίγο τίς τεχνικές συζητήσεις γιά τήν Ἐκκλησία, τήν ἀποστολή της, τίς μεθόδους της. Ὅχι βέβαια πῶς οἱ συζητήσεις αὐτές εἶναι λάθος καί δέν χρειάζονται, ἀλλά μποροῦν νά γίνουν χρήσιμες καί γεμάτες νόημα μονάχα μέσα σέ ἕνα πλαίσιο θεμελιακό καί τό πλαίσιο αὐτό εἶναι ἡ "χαρά μεγάλη" ἀπό τήν ὁποία ὅλα τά ἄλλα στό Χριστιανισμό ἀναπτύχθηκαν καί ἀπέκτησαν τό νόημά τους.

"Ἴδού εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαράν μεγάλην" ἀρχίζει τό Εὐαγγέλιο καί τό τέλος του εἶναι: *"Καί αὐτοί προσκυνήσαντες αὐτόν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης..."* (Λουκ. 2, 10-24, 52).

Πρέπει νά ξαναποκτήσουμε τό νόημα αὐτῆς τῆς μεγάλης χαρᾶς. Πρέπει νά συμμετάσχουμε στή χαρά, ἂν γίνεται, προτοῦ συζητήσουμε ὅτιδήποτε ἄλλο - ἀποστολές καί προγράμματα, τεχνικές καί μελέτες.

Ἡ χαρά ὡστόσο δέν εἶναι κάτι πού κανεῖς μπορεῖ νά καθορίσει ἢ νά ἀναλύσει. Μπαίνει κανεῖς στή χαρά. **"Ἐἰσελθε εἰς τήν χαράν τοῦ κυρίου σου"** (Ματθ. 25, 21).

Καί δέν ἔχουμε ἄλλο μέσο γιά νά μποῦμε

στή χαρά αὐτή, ἄλλο τρόπο γιά νά τήν καταλάβουμε, ἐκτός ἀπό τήν μοναδική πράξη, πού ἀπό τήν ἀρχή στάθηκε γιά τήν Ἐκκλησία καί ἡ πηγή καί τό πλήρωμα τῆς χαρᾶς, ἐκτός ἀπό τό ἴδιο τό **μυστήριο τῆς χαρᾶς, τήν Θεία Εὐχαριστία.**

Γιαυτό ἀγωνιζόμαστε κατά τῆς αἱρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί ἀποτεριζόμαστε ἀπό τήν καινοτομία. Φεύγουμε τόν μολυσμόν τῆς αἱρέσεως. Καί μέ τό αἷμα μας ἀκόμη θά διατηρήσουμε τό Θυσιαστήριο μας ἀμόλυντο ἀπό κάθε αἱρετική ἐπιμειξία, γιά νά ἐξακολουθῇ νά εἶναι ἡ πηγή τῆς χαρᾶς μας καί τῆς ζωῆς, ἡ πύλη τῆς Εἰσόδου μας στήν αἰώνια χαρά τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῆς αἰωνίας ζωῆς.

IA " " K ~ - ε ' - 14

Ἅγιοι Κολλυβάδες 15

IA`" " K ~~- ε ' - 16

1A`" " K ~~- ; '17

